

Dubbele taak Kees Meulenbroeks

„Krant” van Hoogeloon bezorgt veertig jaar

13 December 80

Kees Meulenbroeks (62) in Hoogeloon luistert ook wanneer je gewoon „krant” (Eindhovens Dagblad) roept. Hij zit er al veertig jaar tweezijdig helemaal aan vastgebakken. Hij bezorgt en heeft mede de zorg over de expeditie, de nachtelijke voorbereiding van de bezorging.

„Het kon zelfs in de strenge winter van achtenzeventig negenenzeventig niet mis lopen. Ik bracht 's morgens de krant zelf mee, al deed ik er uren over. Ik kon ze nog bezorgen voor de mensen wakker waren. Van de wagen van de krant, die pas veel later weg kon, kon je niet zo op aan”.

Kees Meulenbroeks zeult al veel langer de krant door weer en wind. „Mijn vader deed het ook al vijftig jaar en het was bij ons thuis net als hier. Het hele gezin bezorgde mee. Dus ik ook. Al op de lagere school.

Ik heb nu een eigen wijk sinds 1940. Ik heb hierachter op het sigarenfabriekje het vak van sigarenmaken geleerd en heb bij de Karel één gewerkt. Als kind hielp ik natuurlijk thuis op de boerderij. Maar ook bij het kolen in zakken doen en bij de bezorging ervan op het paard passen.

Vergis je niet. Hoogeloon en Vessem hadden nergens harde wegen. Alleen als het gevoren had. Als er veel sneeuw lag hoefde ik mijn fiets nergens tegenaan te zetten. Die schoof ik er zo in. Ik bezorgde aanvankelijk in Hapert, Hoogeloon, Casteren en Vessem 600 kranten. Nu zijn er dat voor Hoogeloon en Casteren nog 245. Ik laad ze op de krant in de auto en berg ze thuis in de fietstassen. Om half zes stop ik ze in de bus. Ik lijd er nu niets meer van, maar twintig jaar geleden...”

Sneeuwverhalen waar de honden geen brood van lusten. De fiets op de schouder tussen Vessem en Hoog-Casteren en toch nog even tijd voor een sigaretje met de postbode. „De krant werd toen 's middags bezorgd moet je rekenen. In mijn goeie tijd fietste ik per dag zo'n 86 kilometer. Ze denken wel eens op de krant zo daar liggen ze dan en het is gebeurd, maar ze moeten dan nog wel op hun plaats gebracht worden”.

Zijn vrouw vult aan: „Wat we hier aan papier hebben weggebracht gaat in geen drie huizen. En ik in de winter maar sokken voor zijn laarzen passen. We hebben ook nog de Kempenaer en hadden vroeger Spaarnestad, Margriet en Vierland”.

KEES MEULENBROEKS

... „krant” ...

Het ziet er niet naar dat Kees Meulenbroeks nog lang blijft werken. Hij stapt volgend jaar vervroegd uit de expeditie en op aandringen van zijn vrouw zal hij ook de bezorging wel overdragen. „Ik heb een geweldige vervanger. Daar hoeven ze op de krant nooit over in te zitten”. Zijn vrouw vindt het welletjes. Je moet niet denken, ik ga straks nog wel profiteren. Je moet het doen als je de kans krijgt. Reisfolders op de tafel van het prachtige huis aan de Hofdstraat wijzen op dat profiteren. Het echtpaar Meulenbroeks droomt van de mogelijkheid om eens een wintermaand in Spanje te gaan wonen. Daar waar het warm genoeg moet zijn voor Kees om van de zon te genieten en waar ruimte genoeg moet zijn voor zijn vrouw om wat van het land te zien.

Er blijft ook na zijn pensionering nog meer dan genoeg te doen voor een bedrijvig man als Kees. Achter het huis ligt een lap grond van 1100 vierkante meter. Moestuin. Zijn dochter aan de overkant van de straat heeft overigens ook een tuin, waarvoor ze op haar vader rekent.

„Het is dat de krant het zo wil. Anders hadden we het gewoon voorbij laten gaan. Maar nu is het dinsdag voor mij receptie van zes tot half acht. Nee. 's Avonds voor deze keer. In café Den Bakker hier aan de straat. Een goed feestje is nooit weg.